

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Ch. K.**, nar. ...
státní příslušnost Gruzie, ev. č.: ...
t.č. pobytem: PoS Zastávka u Brna, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna
doručovací adresa: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2020, č. j. OAM-1094/ZA-ZA11-ZA17-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jimž žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Důvodem tohoto rozhodnutí bylo, že ČR považuje Gruzii (s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie) za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Současně žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, když se v zemi původu se svými problémy neobrátil na oficiální pomoc, z čehož vyplývá, že má pro řešení své situace mnohem adekvátnější prostředky, než je azylová žádost na území ČR.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v předcházejícím správním řízení byl zkrácen na svých právech. Z § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá vyvratitelná domněnka, že označení konkrétní země za bezpečnou je třeba zkoumat v každém jednotlivém případě, a také ve vztahu k žadateli. Žalobce měl za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky bezpečnosti země původu, protože žalovaný pochybil, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
3. Podle žalobce totiž žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou, protože neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro své rozhodnutí. Nezjistil tedy stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítavého rozhodnutí tudíž nemá dostatečnou oporu ve správním spise.
4. Žalovaný nepracoval s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jediným podkladem byly Informace OAMP Gruzie, hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019. Z této zprávy žalovaný odkázal pouze na obecné informace, které nijak nesouvisely s důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
5. Účelem vytvoření posledně citované zprávy bylo zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí a nikoliv individuální posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem. Právě z tohoto důvodu žalobce považuje zprávu za neobjektivní a nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu. Zpráva nijak nezohledňuje individuální důvody žalobce o udělení mezinárodní ochrany, protože ji nelze považovat za přesnou.
6. Žalobce připustil, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, leží větší část důkazního břemene na samotném žadateli (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008). To však neznamená, že se celé důkazní břemeno kompletně přesouvá na žadatele, a že žalovaný mohl prakticky rezignovat na shromáždění aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele. Vedle toho totiž nese správní orgán povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“).
7. Žalobce měl za to, že ve správním řízení uvedl skutečnosti, které mohly být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Jednalo se především o obavu

z jednání soukromých osob, které mu vyhrožovaly. Žalovaný tedy měl posoudit, zda žalobci byla v zemi původu dostupná ochrana před takovým jednáním. To však žalovaný neučinil a neobstaral si prakticky žádné relevantní informace o zemi původu. Proto žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí je podle žalobce výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce, přičemž nepřihlédl ke všemu, co žalobce v řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo. Nezjistil proto skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

8. Žalobce také uvedl, že skutečnost, že nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém vstupu na území EU, nevylučuje u něj existenci odůvodněného strachu z pronásledování nebo vážné újmy. Obdobné závěry vyplývají z judikatury NSS, např. že *„Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu“.“* K takové žádosti nesmí být přistupováno jinak, než k žádostem, které nejsou považovány za účelové. Mezinárodní ochranu lze poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně účelově (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 8 Azs 27/2019). Žalobce současně vyjádřil to, že ve věci uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, přičemž není rozhodné, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, bezprostředně po svém vstupu na území EU.
9. S odkazem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný mj. uvedl, že žalobce pochází ze země, kterou ČR řadí dle platné legislativy na seznam bezpečných zemí původu, pročez je povinností žalobce prokázat, že v jeho konkrétním případě nelze danou zemi původu považovat za bezpečnou. Důkazní břemeno je v těchto situacích značně vychýleno směrem k žadateli o mezinárodní ochranu. Ten je povinen prokázat, že jeho zemi původu ve vztahu k jeho konkrétní situaci nelze považovat za bezpečnou. Uvedenému však žalobce nedostál. Neprokázal, že Gruzii nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobcovy obavy ze soukromých osob, které v minulosti jako policista zatkl a ony mu nyní vyhrožují, nejsou azylově relevantní. Stejně tak nelze pod žádnou formu mezinárodní ochrany podřadit jeho obavy z věřitelů či bank. Totéž platí i pro případnou šikanu ze strany policie. Žalobce byl povinen nejprve se obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány své země. Domněnka žalobce, že by státní orgány stejně nic neudělaly, nestačí k tomu, aby bylo možné uzavřít, že žalobce vyčerpal všechny možnosti nápravy, které mu systém jeho země nabízel.
11. Žalovaný ve věci shromáždil adekvátní množství informací tak, aby mohl v souladu s právními předpisy rozhodnout o zjevné nedůvodnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

12. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce o neobjektivnosti a účelovosti shromážděných informací, konkrétně zprávy o zemi původu. Jedná se o nařčení doslovně zkopírované z podobné skupiny žlaob, jimiž je napadáno rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Autor této argumentace pouze mění některé výrazy v závislosti na konkrétním případě. Žalovanému proto nezbyvá, než se proti této argumentaci bránit podobně jako již mnohokrát předtím v rámci jiných žalob. Vyhotovení zprávy, na základě které se stát zařadí na seznam bezpečných zemí původu, podléhá legislativním nárokům. Správní orgán si takové zprávy nevymýšlí podle nálady, ani je neupravuje proti konkrétním žadatelům o mezinárodní ochranu. Tyto zprávy slouží k urychlení správního řízení tam, kde jsou pro to dány zákonem stanovené podmínky. Obdobně tomu bylo i v posuzovaném případě.
13. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání v rozsahu uplatněných žalobních bodů a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z poskytnutých údajů k podané žádosti a z provedeného pohovoru se žalobcem dne 10. 12. 2019 vyplynulo, že se žalobce narodil v Tbilisi v tehdejší Sovětské svazu, je gruzínské národnosti, dohovíří se rusky a gruzínsky. Vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl politicky aktivní. Od roku 2019 je rozveden. Má 2 syny, jeden žije v Gruzii a druhý se pohybuje v ČR z titulu dlouhodobého pobytu a pracuje v Praze. V letech 1995 – 2012 pracoval žalobce v Tbilisi jako policista (během vlády Saakašviliho). Po příchodu vlády nové politické strany byl žalobce propuštěn a nebylo mu umožněno již dál pracovat. Bral malý důchod a pokusil se o podnikání. Při jeho podnikání v Gruzii byl na něj vyvíjen nátlak, a to když po něm policie chtěla úplatky za převoz aut. Za vlády Saakašviliho v Gruzii vše dobře fungovalo, avšak s příchodem nové vlády přišla korupce. Žalobci bylo vyhrožováno lidmi, které dříve jako policista zatknul. Noví policisté tyto lidi posílali, aby žalobce odjel z Gruzie a nepodporoval Sjednocené národní hnutí. Situaci s výhrůžkami v zemi původu nijak neřešil, neboť to nemělo smysl. Dále měl ve vlasti z podnikání dluh u banky ve výši 20 000 USD, který nezvládal splácet. Hrozilo mu sebrání domu. Jelikož bylo žalobci vyhrožováno, předal své bývalé manželce plnou moc, aby jeho záležitosti řešila, a odjel z vlasti. V roce 2015 odletěl na Ukrajinu, kde podnikal. Na Ukrajině se zdržoval do 12. 2. 2019, kdy odjel autobusem do Polska a následně do Prahy. Do ČR přicestoval autobusem dne 13. 2. 2019, a to na základě biometrického cestovního dokladu. Tento cestovní doklad však následně ztratil v Praze. K dotazům na své dřívější pobyty žalobce uvedl, že dříve pobýval v Nizozemí a v SRN. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. K důvodům, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce sdělil, že v zemi původu byl po skončení Saakašviliho vlády propuštěn od policie, nebylo mu umožněno dále pracovat, bral malý důchod, a proto začal podnikat, protože si

vzal v bance úvěr. Tento však nedokázal splácet a hrozilo mu sebrání domu. Byl zbit a bylo mu vyhrožováno ze strany lidí, které dříve jako policista zatknul. Tito lidé byli posíláni novými policisty. V případě svého návratu do vlasti se žalobce bojí toho, že lidé, které dříve jako policista zatkl, mu tyto okolnosti nikdy neprominou a mohli by mu něco udělat. Gruzie je malá země a všude ho tam mohou najít. Chce zůstat v ČR, v klidu žít se synem a začít zde nový život, popř. založit novou rodinu. O mezinárodní ochranu požádal žalobce po delší době od svého příjezdu do ČR proto, že to zde chtěl nejdříve poznat, a teprve pak se chtěl rozhodnout. Na území ČR již příležitostně pracuje.

16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost. Na základě toho přijal správní orgán k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení žalobce ze dne 10. 12. 2019.
17. Z výše shrnutých skutkových zjištění bylo možné ve shodě s žalovaným dovodit, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla obava z výhrůžek od osob, které dříve jako policista zadržel, a dále ekonomické důvody, konkrétně dluh u banky z dřívějšího podnikání, který kvůli nižším příjmům nebyl schopen splácet.
18. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
19. Předpokladem pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí původu. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce. Seznamy takových zemí včetně hodnocení zařazených zemí obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb. Definice bezpečné země původu je uvedena v § 2 písm. k) zákona o azylu. V souvislosti s dikcí § 16 odst. 2 zákona o azylu je třeba zdůraznit, že je na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že v jeho případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou. Jelikož je s ním vždy prováděn pohovor, je nejvhodnější příležitostí uvést případné obavy nebo předložit důkazy během pohovoru. Nutno dodat, že v případě aplikace „bezpečné země původu“ se neposuzuje, zda žadatel by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, neboť toto zkoumání je již nadbytečné. V tomto ohledu již prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při pravidelném přezkumu tohoto seznamu či jeho aktualizaci.
20. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, kterou ČR považuje v souladu s § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. ze dne 3. 12. 2015 za tzv. bezpečnou zemi původu (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
21. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje smlouvy mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

22. Krajský soud dále zjistil, že žalovaný při svém hodnocení žalobcova příběhu vycházel z relevantních informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Jednalo se konkrétně o materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu (duben 2019). Uvedené informace byly také součástí správního spisu.
23. S výše uvedeným podkladem pro rozhodnutí byl žalobce v rámci správního řízení řádně seznámen s tím, že se k němu již dále nevyjadřoval a další doplnění podkladů nenavrhoval (viz protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 12. 12. 2019 založený ve správním spise).
24. Výše uvedený materiál potvrdil mj., že Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) lze považovat z tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Podstatná zjištění z tohoto materiálu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii již učinil žalovaný a popsal je v napadeném rozhodnutí, proto soud pro stručnost na tato zjištění odkazuje a nebude je všechna v tomto rozsudku již opakovat. Přesto krajský soud poukazuje na to, že z citovaného materiálu vyplývá, že civilní úřady v Gruzii udržují efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. V Gruzii nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení a ani svévolnému násilí. Právní předpisy Gruzie dostatečně upravují danou problematiku a jsou v nich implementovány všechny mezinárodní konvence a úmluvy. Ústava zemi garantuje základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Země přijala řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky právě v souvislosti s procesem vízové liberalizace s EU. Vláda Gruzie ve spolupráci s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a s dalšími humanitárními organizacemi poskytovala ochranu a pomoc vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Gruzie jako člen OSN přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. V červnu 2014 podepsala Gruzie asociační dohodu s EU a od 28. 3. 2017 začal platit bezvízový styk se zeměmi schengenského prostoru. Jinak občané Gruzie mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomoci státních úřadů a úředníků se zabývá ombudsman a nevládní organizace, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců (Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019). Gruzie splňuje, s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie (vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci), základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu.
25. Ve shodě s žalovaným lze na základě výše uvedeného uzavřít, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. To ostatně

potvrdil i žalobce, který v průběhu správního řízení uvedl, že v Gruzii neměl žádné problémy se státními orgány či soudy a za důvod svého odjezdu z vlasti označil pouze výhrůžky ze strany soukromých osob (které údajně dříve jako policista zatknul) a dále nízký důchod a neúspěch v podnikání, kvůli kterému mu zůstal u banky poměrně vysoký dluh. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že žalobce svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů uvedených v zákoně o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž ani žalobcovy obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za opodstatněné ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Především bylo totiž zjištěno, že Gruzie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu), pročež byla zařazena na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu (§ 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců). Ostatně z výpovědi žalobce ve správním řízení ani z obsahu správní žaloby nebylo zjištěno, že by tento předpoklad bezpečné země původu neplatil. Přitom s odkazem na obsah § 16 odst. 2 zákona o azylu je to právě žalobce a nikoliv žalovaný, kdo musí vyvrátit, že v jeho případě Gruzii nelze považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu. Tuto vyvratitelnou domněnku se žalobci nepodařilo vyvrátit. Žalobce sice ohledně svého návratu do vlasti uvedl, že se bojí toho, že by mu osoby, které dříve jako policista zadržel, mohly něco provést, avšak tato svá tvrzení nijak neupřesnil a ani nedoložil. Jak sám uvedl, oficiálně tuto situaci stran údajných výhrůžek ve své vlasti nijak neřešil a ve své vlasti se neobrátil na nikoho s žádostí o oficiální pomoc. Žalovaný z toho dovodil, že žalobce má nesporně pro řešení své situace mnohem adekvátnější prostředky, než je azylová žádost na území ČR. Přitom vycházel z rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003, z něhož vyplývá, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně ...(...)“*. Ve shodě s žalovaným k tomu krajský soud uvádí, že pokud má žalobce ve své vlasti potíže se soukromými osobami a výhrůžkami od nich, měl vyhledat pomoc u bezpečnostních složek v zemi původu, aby jim umožnil věc vyřešit. Svoji argumentací žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu, když v případě potíží v zemi původu měl zachovánu možnost využít ochrany kompetentních orgánů a institucí. Gruzie je hodnocena jako bezpečná země původu a v případě žalobce nebylo shledáno nic, co by svědčilo o nesprávnosti či opaku tohoto hodnocení. Žalobce netvrdil jiné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by jeho návrat do Gruzie byl pro něj nebezpečný ve smyslu relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobce tvrdil ekonomické důvody, nízký důchod, neúspěch v podnikání a dluh u banky v zemi původu, pak toto nejsou z hlediska zákona o azylu relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalobce nadále chtěl pobývat na území ČR, např. se svým synem a případně zde i podnikat, pak by měl svoji snahu o legalizaci si dalšího pobytu na území ČR vést v intencích podmínek upravených v zákoně o pobytu cizinců. V tomto žalobci nic nebrání. Zákon o azylu nebyl nikdy zákonodárcem konstruován k legalizaci pobytu na území ČR, pro tyto účely zde platí zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Ostatně na takový postup odkazuje i judikatura správních soudů, např. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn.

7 Azs 187/2004. Podle posledně uvedeného rozsudku platí, že *„azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný*

strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje“.

26. K výše uvedenému je tedy ještě možné doplnit, že pokud tedy žalobce stran výhrůžek od soukromých osob v zemi původu nevyužil žádnou z forem právní a jiné ochrany, které jsou jinak dostupné v zemi původu, a na nikoho se s žádostí o pomoc neobrátil, nepoužil všech dostupných prostředků ke svoji ochraně v zemi původu před požádáním o mezinárodní ochranu. Ta má totiž povahu subsidiární a nastupuje teprve poté, co žadateli není poskytnuta ochrana v zemi jeho státní příslušnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2014, sp. zn. 3 Azs 22/2004, a ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 160/2004). Kritéria pro udělení mezinárodní ochrany tak v případě žalobce nebyla naplněna, neboť žalobce se v zemi původu ani nepokusil kontaktovat gruzínské státní orgány a nedal jim příležitost zasáhnout na ochranu jeho práv. V případě žalobce tedy nelze dospět k závěru, že mu byla odmítnuta příslušnými gruzínskými orgány ochrana jeho osoby, resp. že by stát nebyl schopen či ochoten mu ochranu poskytnout.
27. Výše uvedené krajský soud uzavírá tak, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Přitom pro naplnění zákonné podmínky uvedené v § 16 odst. 2 zákona o azylu neuvedl žádné konkrétní a relevantní skutečnosti a nenavrhol či nepředkládal žádné důkazy.
28. Na základě výše uvedeného byla tedy zcela po právu shledána žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a byla zamítnuta.
29. Žalobce v žalobě zcela obecně uváděl, že Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze, avšak v této souvislosti nijak blíže nekonkretizoval, z jakého důvodu toto dovodil. Vzhledem k obecnosti této námitky krajský soud odkazuje na výklad provedený výše v tomto rozsudku, kde se k bezpečnosti této země původu již vyjadřoval. Žalobce dále obecně namítal, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a výrok o zamítnutí žádosti nemá proto dostatečnou oporu ve správním spise. Vzhledem k obecnosti i této uplatněné námitky krajský soud opět odkazuje na výše provedený výklad, v němž shrnul skutková zjištění provedená správním orgánem a rovněž právní posouzení věci. V tomto směru neshledal žádné pochybení žalovaného. Pokud jde o údajný nedostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, pak takové pochybení krajský soud nezjistil, přičemž poukazuje na protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 12. 12. 2019, který je založen ve správním spise, a z nějž vyplývá, že žalobce se nijak nechtěl seznámit s obsahem shromážděných podkladů a dále nenavrhol jakékoliv doplnění podkladů pro rozhodnutí. Ostatně ani v žalobě žalobce neupřesnil, jaké informace ve shromážděných podkladech konkrétně postrádá a jaké informace či podklady měly být správním orgánem ještě shromážděny, včetně specifikace účelnosti takto doplňovaných informací. I z tohoto důvodu soud shledal za nedůvodnou žalobní námitku, v níž žalobce správnímu orgánu vytkl, že použil pouze obecnou zprávu Hodnocení Gruzie

jako bezpečné země původu z dubna 2019, která podle něj obsahuje pouze obecné informace a nesouvisí s důvody žádosti žalobce (obava z výhrůžek od soukromých osob). Zpráva o hodnocení Gruzie jako bezpečné země skutečně nemohla obsahovat individuální informace týkající se případu žalobce, nicméně pro posouzení této země jako bezpečné byla zcela dostačující. Následně bylo pouze na žalobci, aby vyvrátil, že v jeho případě nelze považovat Gruzii vůči němu za bezpečnou zemi původu. Takové informace ani důkazy se žalobci nepodařilo předložit, a tudíž se mu nepodařila ani vyvrátit argumentaci žalovaného o tom, že Gruzii je třeba považovat za bezpečnou zemi původu. Soud současně nepovažuje Zprávu MV ČR – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu (duben 2019) za neobjektivní či nedostatečnou, jak zcela obecně namítal žalobce v žalobě. Krajský soud má také za to, že žalovaný unesl povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

30. Soud také nemohl přisvědčit námitce žalobce v tom, že vzhledem k uváděným skutečnostem mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana (s ohledem na výhrůžky soukromých osob). Ze Zprávy MV ČR – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu nevyplývá, že by žalobci v zemi původu nemohla být poskytnuta ochrana před takovým jednáním soukromých osob. Nutno také poukázat na to, že žalobce žádnou takovou ochranu v zemi původu nevyhledal a ochrany kompetentních orgánů v zemi původu se nedomáhal (ochrany příslušných orgánů v zemi původu nevyužil).
31. Vzhledem k výše uvedenému žalobci ani nebylo kladeno za vinu, že podal žádost o mezinárodní ochranu s velkým časovým odstupem po svém vstupu do EU, resp. ČR (do ČR přicestoval dne 13. 2. 2019 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 4. 12. 2019). Žalobce se v tomto směru ohradil tak, že chtěl nejdříve zemi poznat, a teprve pak se rozhodnout, zda na území ČR požádá o mezinárodní ochranu. V žalobě svůj postoj doplnil o argumentaci, že prodlení s podáním žádosti o mezinárodní ochranu nevyklučuje u žadatele existenci odůvodněného strachu z pronásledování nebo vážné újmy, což podle něj vyplývá i z judikatury NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 8 Azs 27/2019). Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentaci žalobce ohledně prodlení podání žádosti o mezinárodní ochranu nijak nerozporoval.
32. Pro úplnost krajský soud k věci uvádí, že žalobce pochází ze země, kterou ČR dle platné legislativy řadí na seznam bezpečných zemí původu. Povinností žalobce bylo prokázat, že v jeho konkrétním případě nelze danou zemi původu za bezpečnou považovat. Důkazní břemeno bylo vychýleno právě směrem k žalobci coby žadateli o mezinárodní ochranu (povinen prokázat, že jeho zemi původu vzhledem k jeho konkrétní situaci nelze považovat za bezpečnou). Této povinnosti však žalobce nedostál. Neprokázal, že Gruzii v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Za azylově relevantní nelze považovat žalobcovy obavy ze soukromých osob, které údajně v minulosti jako policista zatkl a ony mu nyní údajně vyhrožují. Stejně tak nelze pod žádnou formu azylu či doplňkové ochrany podřadit obavy žalobce z věřitelů nebo bank. Totéž lze uvést ohledně možné šikany od policie. Žalobce byl povinen v těchto tvrzených situacích se nejprve obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány země původu. Jeho domněnka, že by „orgány stejně nic neudělaly“, nestačí k tomu, aby bylo možné shrnout, že žalobce vyčerpal všechny možnosti nápravy, které mu systém jeho země původu poskytoval. Naopak žalovaný shromáždil relevantní množství informací proto, aby mohl v souladu

s právními předpisy rozhodnout o zjevné nedůvodnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pokud jde o údajnou neobjektivnost či účelovost zprávy MV ČR – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, podle níž byla Gruzie zařazena na seznam bezpečných zemí původu, pak je třeba ke zpracování této zprávy uvést, že to podléhá legislativním nárokům země. Sám správní orgán obsah takové zprávy neformuluje a ani ji nijak neupravuje ve směru proti konkrétnímu žadateli o mezinárodní ochranu. Zprávy slouží k urychlení správního řízení tam, kde jsou proto předem splněny zákonem stanovené podmínky. Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě.

33. Na základě výše uvedeného byla tedy zcela po právu shledána žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a byla zamítnuta.
34. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že jsou-li tu důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se již to, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti o pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
35. Rozhodnutí žalovaného obsahuje veškeré náležitosti v souladu s požadavky správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné, přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplného zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud shledal žalobní námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. úhradu nákladů nepožadoval, proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.